HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בצבו נפשיה לקטלא נפיק וצבו ביתיה לית הוא עביד וריקן לביתיה אזיל ולואי שתהא ביאה כיציאה [א]וכי הוי חזי אמבוהא אבתריה אמר [1]אם יעלה לשמים שיאו וראשו לעב יגיע כגללו לנצח יאבד רואיו יאמרו איו [ב]רב זוטרא כי הוו מכתפי ליה בשבתא דריגלא הוה אמר [2]כי לא לעולם חסן ואם נזר לדור ודור [3]שאת פני רשע לא טוב לא טוב להם לרשעים שנושאין להם פנים בעולם הזה לא טוב לו לאחאב (א) שנשאו לו פנים בעוה"ז שנאמר [4]יען כי נכנע [ג](אחאב מלפני) לא אביא הרעה בימיו [ד][3]להטות צדיק במשפט טוב להם לצדיקים שאין נושאין להם פנים בעוה"ז טוב לו למשה שלא נשאו לו פנים בעוה"ז שנאמר [5]יען לא האמנתם בי להקדישני [ה]הא אילו האמנתם בי עדיין לא הגיע זמנם ליפטר מן העולם אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין אלא שמזכין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות שכמה בנים היו לו לאהרן שראויין לישרף כנדב ואביהוא שנאמר [6]הנותרים אלא שעמד להם זכות אביהם אוי להם לרשעים לא דיין שמחייבין עצמן אלא שמחייבין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות הרבה בנים היו לו לכנען שראויין ליסמך כטבי עבדו של רבן גמליאל אלא שחובת אביהם גרמה להן [ו]כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו [א]וכל המחטיא את הרבים כמעט[ז] אין מספיקין בידו לעשות תשובה כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו מ"ט [ח]כדי שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן שנאמר [7]כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם שנאמר [8]אדם עשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו: האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב: למה לי למימר אחטא ואשוב אחטא ואשוב תרי זימני כדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב [ט]כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך אלא נעשית לו כהיתר: אחטא ויום הכפורים מכפר אין יום הכפורים מכפר: לימא מתני' דלא כרבי דתניא [י]רבי אומר על כל עבירות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יוה"כ מכפר אפילו תימא רבי אגב שאני: עבירות שבין אדם למקום וכו': רמי ליה רב יוסף בר חבו לרבי אבהו (ב) עבירות שבין אדם לחבירו אין יוה"כ מכפר והא כתיב [9]אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים מאן אלהים דיינא אי הכי אימא סיפא ואם לה' יחטא איש מי יתפלל לו הכי קאמר אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים ימחול לו ואם לה' יחטא איש מי יתפלל בעדו תשובה ומעשים טובים [כ]אמר ר' יצחק [ב]כל המקניט את חבירו אפילו בדברים צריך לפייסו שנאמר [10]בני אם ערבת לרעך תקעת לזר כפיך נוקשת באמרי פיך עשה זאת אפוא בני והנצל כי באת בכף רעך לך התרפס ורהב רעיך [ל]אם ממון (ג) יש בידך התר לו פסת יד ואם לאו הרבה עליו ריעים [מ](ואמר) רב חסדא [ג]וצריך לפייסו בשלש שורות של שלשה בני אדם שנאמר [11]ישור על אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי ולא שוה לי [נ](ואמר) ר' יוסי בר חנינא [ד]כל המבקש מטו מחבירו אל יבקש ממנו יותר משלש פעמים שנאמר [12]אנא שא נא ועתה שא נא [ה]ואם מת מביא עשרה בני אדם ומעמידן על קברו ואומר חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני שחבלתי בו ר' ירמיה הוה ליה מילתא לר' אבא בהדיה אזל (ד) איתיב אדשא דר' אבא בהדי דשדיא אמתיה מיא מטא זרזיפי דמיא ארישא אמר עשאוני כאשפה קרא אנפשיה [13]מאשפות ירים אביון [ס]שמע ר' אבא ונפיק לאפיה אמר ליה השתא צריכנא למיפק אדעתך דכתיב לך התרפס ורהב רעיך ר' זירא כי הוה ליה מילתא בהדי איניש הוה חליף ותני לקמיה וממציא ליה כי היכי דניתי וניפוק ליה מדעתיה רב הוה ליה מילתא בהדי ההוא טבחא לא אתא לקמיה במעלי יומא דכפורי אמר איהו איזיל אנא לפיוסי ליה פגע ביה רב הונא אמר ליה להיכא קא אזיל מר אמר ליה לפיוסי לפלניא אמר אזיל [ע]אבא למיקטל נפשא אזל וקם עילויה הוה יתיב וקא פלי רישא דלי עיניה וחזייה אמר ליה אבא את זיל לית לי מילתא בהדך בהדי דקא פלי רישא אישתמיט גרמא ומחייה בקועיה וקטליה רב הוה פסיק סידרא קמיה דרבי עייל

בצבו נפשיה. ברצון עצמו: **לקטלא אזיל.** לישא עונש חטא שמא ישגה בדין ועל עצמו אמר כן: **ולצבו ביתיה לית הוא עביד.** בכל זה לא יעשה צורכי ביתו ולא ישתכר כלום בדבר: **ולואי שתהא ביאה.** שישוב ויכנס לביתו בלא חטא כיציאה: **אמבוהא.** גדודי בני אדם הולכין אחריו לכבודו: **אם יעלה לשמים שיאו וגו' סופו כגללו לנצח יאבד.** וכל זה אמר שלא תזוח דעתו: **מכתפי ליה.** זקן היה ונושאין אותו באלנקי בכתפיהם בבית המדרש שלא להטריח את הציבור לקום מפניו: **שנאמר הנותרים.** אלמא אף הן היו ראויין לישרף ונותרו: **אין חטא בא על ידו.** הקב"ה מדחה מפניו את העבירה שלא תבא לידו: **כי לא תעזוב נפשי.** למדנו שהקב"ה מונע את החטא מלהכשילו: **עשוק בדם נפש.** מחויב בנפש שאבדה על ידו: **אל יתמכו בו.** שלא יפול אלא מניחין אותו ויפול בבור בגיהנם: **כדרב הונא.** דכיון דחטא תרי זימני שוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה לפי שהעבירה דומה עליו היתר: **לימא דלא כרבי.** דאמר לעיל אפי' לא עשה תשובה מכפר: **אגב שאני.** מאחר שעליו הוא סומך לחטוא אינו מכפר: **והכתיב ופללו אלהים.** וקא סלקא דעתך ופללו לשון תפלה ופיוס הוא שהקב"ה מפללו ומפייסו ומכפר לו: **מאן אלהים דיין.** והאי ופללו לשון ונתן בפלילים (שמות כא) הדיין ישפוט ביניהם: **אי הכי.** דפללו דקרא לשון משפט ניהו אימא סיפא מי יתפלל לו מי ישפטנו בשביל המקום וכי אין שלוחין הרבה למקום ליפרע הימנו: **הכי קאמר.** הכי נמי דפילול דקרא לשון פיוס הוא והכי קאמר אם יחטא איש לאיש ופללו לחבירו וריצהו האלהים ימחול לו: **ואם לה' יחטא איש מי יתפלל בעדו.** אם אינו שב מעבירות שבידו כך היה עלי הכהן מוכיח את בניו שישובו מרעתם: **בני אם ערבת לרעך תקעת לזר כפיך.** בשביל זר לערבו בממון או אם נוקשת באמרי פיך שהקנטתו בדברים עשה זאת והנצל כי באת בכף רעך על עסקי ממון: **לך התרפס.** יד ופרע לו ועל מוקש אמרי פיך אם הקנטתו רהב רעיך הרבה רעים לבקש הימנו מחילה. רעיך בתרא דקרא מלא כתיב לפי שהוא לשון רבים: **בשלש שורות.** שלש פעמים יפייסוהו בשלשה אנשים בכל פעם שנאמר ישור לשון שורה ואין שורה פחותה משלשה בני אדם (פ): **חטאתי.** הרי פעם אחת וישר העויתי הרי שתים ולא שוה לי הרי שלשה: **אנא שא נא ועתה שא נא.** אין נא אלא לשון בקשה: **הוה ליה מילתא לר' אבא בהדיה.** ר' אבא היה לו להתרעם על ר' ירמיה שחטא לו אזל ר' ירמיה איתיב אדשא דר' אבא: **זרזיפי דמיא.** התזת טיפי שופכין שהיתה השפחה שופכת וזרזיפי טיפין ודומה לו כרביבים זרזיף ארץ בספר תהלים (עב): **ממליא נפשיה.** לפני מי שחטא לו אולי יבקש ממנו מחילה וימחול לו: **חליף ותני.** עובר ושונה ומשלש פעמים רבות: **בהדי טבחא.** הטבח חטא לו: **קאזיל אבא.** רביה: **למקטל נפשיה.** עכשיו הוא מעניסו למות: **תבר רישא.** משבר עצמות ראש של בהמה: **בקועיה.** בגרגרתו: **סידרא.** פרשת מקרא של נביאים או של כתובים:

אתא

מסורת הש"ס

א) [עי' סנהדרין ז: דרב אמר להך מלתא], ב) [עי' סנהדרין שם איתא מר זוטרא חסידא], ג) [צ"ל מפני], ד) [בע"י הגיה גם כאן מלת טוב לדרוש לפניו ולאחריו], ה) שבת נה:, ו) [אבות פ"ה מי"ח תוספ' פ"ד הי"א סוטה מז. סנהדרין קז: עי' תוס' יבמות קט: ד"ה מהו דתימא], ז) [בס"א ליתא כמעט], ח) [תוספתא פ"ד הי"א], ט) [לעיל פו: ע"ש וש"נ], י) [לעיל פה: וש"נ], כ) [ברי"ף וברא"ש הרבה שנוים במימרות אלה:], ל) [ב"מ קטו. ב"ב קעג:], מ) [צ"ל אמר], נ) [צ"ל אמר], ס) עי' בע"י, ע) עי' תוס' חולין לח. ד"ה איטריך, פ) [ביצה יד:],

עין משפט נר מצוה

צו א מיי' פ"ד מהלכות תשובה הלכה א:

צז ב ג ד מיי' פ"ב מהל' תשובה הלכה ט סמג עשין טז טוש"ע או"ח סי' תרו סעיף א:

צח ה מיי' שם הל"א טוש"ע שם סעיף ב:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא טוב לו לאחאב שנשא הקב"ה לו פנים כו' טוב להם לצדיקים שאין נושא להם הקב"ה פנים בעוה"ז טוב לו למשה ולאהרן שלא נשא הקב"ה להם פנים כו' לא הגיע זמנכם ליפטר כו' שהן זוכין לעצמן אלא שמזכין כו' כל הדורות הרבה בנים היו לו: (ב) שם רב יוסף בר חבו לר' אבהו תנן עבירות כו' אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חבירו והא כתיב כו' מי יתפלל לו אלא הכי קאמר: (ג) שם אם ממון יש לו בידך התר: (ד) שם מילתא לר' אבא בהדיה אזל ויתיב אדשא דר' אבא (בהדי דשדיא אמתיה מיא) תא"מ ונ"ב ס"א נפקא אמתיה ושדיא לה כנושא מיא אקיקלתה מטו כו' ונפיק לאפיה (אמר ליה השתא צריכנא למיפק מדעתך דכתיב) תא"מ ונ"ב ס"א אדהכי הדר ר' ירמיה אפיה ואתא בתריה א"ל לא צריכת השתא עלי רמו דכתיב כו':

◆

תום' ישנים

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. ואע"ג שאחר למד לר' מאיר ויצא לתרבות רעה [חגיגה טו, ב], ואמרינן נמי ביבמות בפ' בית שמאי [קטו, ב] גבי תוקע עצמו בדבר הלכה לא צריכה דאזיל וגמר לאחריני ואזלי ועבדי מהו דתימא אית ליה אגרא לדידיה קמ"ל, התם מיירי שמתחילה רע הוא כגון אחר שהיה רע מתחילתו כדאמרינן [חגיגה שם] ספרי מינין היו (לו) נושרין מחיקו, ואמרינן התם כל עמר דנחית ליורה סליק כו', אבל היכא שהוא טוב מתחילתו שוב אין חטא בא על ידו. **השתא עילאי רמי** דכתיב לך התרפס וגו'. שמעתה בייסתיך כיון דשדו (כי נושא) [טינופא] עליו ובייסתיך, ומתחילה חטא לו ר' ירמיה. **קאזיל אבא למיקטל נפשא.** תימה לר' לפירוש הערוך [ע' אבא] שפירש כי רב היה שמו אבא כדאמרינן [חולין קלז, ב] מאן ריש סדרא בבבל אבא אריכא ובני בבל קראוהו רב מפני כבודו כמו רבי יהודה הנשיא שקראוהו רבי, ומה שהקפיד בחולין על מה שקראוהו אבא אריכא [וזהו לפי שקראון] בשמו, ושמואל חבירו היה והיה קורהו אבא כמו שמצינו בכמה מקומות אמר אבא הכי, אבל רב הונא דהכא שהיה תלמידו גמור, היאך היה קורהו בשמו, והא אמרינן [סנהדרין ק, א] מפני מה נענש גחזי מפני שקרא את רבו בשמו. וי"ל דשמא הוא [שם] אלא דרך כבוד כמו אבי [אבי רכב ישראל] קורהו כן. מ"ר.

◆

רבינו חננאל

שאת פני רשע לא טוב, אינו טוב לאחאב שנשאו לו פנים בעולם הזה שנאמר הראית כי נכנע אחאב מפני, אוי להם לרשעים שחבין לבניהם ולבני בניהם כו'. להטות צדיק במשפט, טוב לצדיקים שאין נושאין להם פנים בעולם הזה. יען לא האמנתם בי להקדישני, הא האמנתם בי עדיין (ש)לא הגיע זמנכם להפטר, אשריהם לצדיקים שזוכין לעצמן ולבניהם ולבני בניהם. הרבה בנים היו לו לאהרן שראויין להשרף כנדב ואביהוא שנאמר הנותרים, אלא זכות אבות הגינה בעדיהן. **כל המחטיא את הרבים** אין מספיקין בידו לעשות תשובה כדי שלא יהא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם, שנאמר אדם עשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו. **כל** המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידו בגן עדן, שנאמר כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת. **האומר אחטא ואשוב** אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, אחטא ואשוב תרי זימני, ש"מ הא דרב הונא דאמר כל העובר עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר, אין מספיקין בידו לשוב. **אחטא ויום הכפורים [מכפר]**, פירוש האומר אחטא כי יום הכפורים מכפר, אפי' לר' דאמר יום הכפורים מכפר אפילו לא עשה תשובה, כל כי האי גוונא אין יום הכפורים מכפר. **עבירות** שבין אדם למקום יום כפורים מכפר עם התשובה, שנאמר ואם לה' יחטא איש מי יתפלל לו, תשובה ומעשים טובים. אבל ריבות שבין אדם לחבירו אין יום כפורים מכפר עד שירצה את חברו, שנאמר אם יחטא איש לאיש ופיללו וגו' כלומר ריצהו, אלהים ימחול לו. א"ר יצחק המקניט את חבירו אפילו בדברים צריך לפייסו, וכל שכן אם יש לו תביעת ממון, שנאמר בני אם ערבת לרעך תקעת לזר כפיך אם ממון ערבת לו לך התרפס, כלומר לך התר פיסת ידך ושלם לו. ואם לאו [אלא] נוקשת באמרי פיך והקנטתו, ורהב רעיך, הרבה עליו ריעים ופיוסים, אמר רב חסדא ובשלש שורות של שלשה בני אדם, שנאמר ישור על אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי וגו'. **וא"ר יוסי** בר' חנינה המבקש מחילה מחבירו אינו חייב יותר מג' פעמים, שנאמר אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם וגו' ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך וכו'. ואם מת צריך להוליך י' בני אדם על קברו ויאמר חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני זה שחבלתיו. **ירושלמי** שעיר המשתלח מכפר ביום הכפורים מיד, ואם אין שעיר, יום הכפורים מכפר עם חשיכה. ואוקימנא כגון שאבד ונתנו דעתן להביא אחר ולא מצאו. ר' יוסי (בן יוסי) [בי ר' בון] בעי ואין הקב"ה רואה את הנולד ויכפר מיד. שמואל אמר הדין דחטי על חבריה צריך מימר ליה סרחית עלך. אין קבליה הא יאות, ואי לא, מייתי בני נש ומפייס ליה קומייהו, כדכתיב ישור על אנשים, יעשה שורה של אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי וגו'. ואם עשה כן עליו הכתוב אומר פדה נפשו מעבור בשחת וחיתו באור תראה. ואין מת צריך מיזל מיפייסיה בקבריה ומימר ליה סרחית עלך. **ר' ירמיה** הוה ליה לר' אבא מלתא בהדיה, אזיל יתיב אדשה, נפקא אמתיה למישדא עפר בקיקילתא. אמר עשאוני כאשפה תוב לא מיחייבנא, קם למיזל, נפק רבא בתריה, חזייה ר' ירמיה א"ל קום אדוכתיך, עלי רמיא לפיוסך, שנאמר לך התרפס ורהב ריעיך. **ר' זירא** כי הוה לאיניש בהדיה מילתא, הוה חליף ואתי קמיה כי היכי דנשתעי בהדיה. **רב** הוה ליה מילתא בהדיה ההוא טבחא, כולי שתא לא אתא לגביה, במעלי דכיפורי אמר רב איזיל אנא למפייסיה כו'.

תורה אור השלם

1. אִם יַעֲלֶה לַשָּׁמַיִם שִׂיאוֹ וְרֹאשׁוֹ לָעָב יַגִּיעַ: איוב כ ו 2. כִּי לֹא לְעוֹלָם חֹסֶן וְאִם נֵזֶר לְדוֹר וָדוֹר: משלי כז כד 3. שְׂאֵת פְּנֵי רָשָׁע לֹא טוֹב לְהַטּוֹת צַדִּיק בַּמִּשְׁפָּט: משלי יח ה 4. הֲרָאִיתָ כִּי נִכְנַע אַחְאָב מִלְּפָנָי יַעַן כִּי נִכְנַע מִפָּנַי לֹא אָבִיא הָרָעָה בְּיָמָיו בִּימֵי בְנוֹ אָבִיא הָרָעָה עַל בֵּיתוֹ: מלכים א כא כט 5. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקָּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם: במדבר כ יב 6. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן וְאֶל אֶלְעָזָר וְאֶל אִיתָמָר בָּנָיו הַנּוֹתָרִים קְחוּ אֶת הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי יְיָ וְאִכְלוּהָ מַצּוֹת אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא: ויקרא י יב 7. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לִשְׁאוֹל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לִרְאוֹת שָׁחַת: תהלים טז י 8. אָדָם עָשֻׁק בְּדַם נָפֶשׁ עַד בּוֹר יָנוּס אַל יִתְמְכוּ בוֹ: משלי כח יז 9. אִם יֶחֱטָא אִישׁ לְאִישׁ וּפִלְלוֹ אֱלֹהִים וְאִם לַייָ יֶחֱטָא אִישׁ מִי יִתְפַּלֶּל לוֹ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקוֹל אֲבִיהֶם כִּי חָפֵץ יְיָ לַהֲמִיתָם: שמואל א ב כה 10. בְּנִי אִם עָרַבְתָּ לְרֵעֶךָ תָּקַעְתָּ לַזָּר כַּפֶּיךָ: נוֹקַשְׁתָּ בְאִמְרֵי פִיךָ נִלְכַּדְתָּ בְּאִמְרֵי פִיךָ: עֲשֵׂה זֹאת אֵפוֹא בְּנִי וְהִנָּצֵל כִּי בָאתָ בְכַף רֵעֶךָ לֵךְ הִתְרַפֵּס וּרְהַב רֵעֶיךָ: משלי ו א-ג 11. יָשֹׁר עַל אֲנָשִׁים וַיֹּאמֶר חָטָאתִי וְיָשָׁר הֶעֱוֵיתִי וְלֹא שָׁוָה לִי: איוב לג כז 12. כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אָנָּא שָׂא נָא פֶּשַׁע אַחֶיךָ וְחַטָּאתָם כִּי רָעָה גְמָלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לְפֶשַׁע עַבְדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ וַיֵּבְךְּ יוֹסֵף בְּדַבְּרָם אֵלָיו: בראשית נ יז 13. מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן: תהלים קיג ז